

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8SŽ/37/2011
Identifikačné číslo spisu:	9011010237
Dátum vydania rozhodnutia:	29.11.2012
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:9011010237.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a Mgr. Petra Melichera v právnej veci navrhovateľa: MARKÍZA - SLOVAKIA, s.r.o., so sídlom Bratislavská 1/a, Bratislava - Záhorská Bystrica, IČO: 31 444 873, v zastúpení ADVOKÁT ZLÁMALOVÁ ZUZANA, s.r.o., Mgr. Zuzanou Zlámalovou, so sídlom Trnavská 11, Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiiu, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu č. RP/99/2011 zo dňa 11. októbra 2011, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu č. RP/99/2011 zo dňa 11. októbra 2011 **z r u š u j e a v e c m u v r a c i a** na ďalšie konanie.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania v sume 475,93 €, na účet jeho právneho zástupcu č. XXXXXXXXXXX/XXXX vedený vo T. U., G., do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Rozhodnutím č. RP/99/2011 zo dňa 11. októbra 2011 vydaným v správnom konaní č. 387PLO/O-4276/2011 postupom podľa ustanovenia § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“ alebo „zákon o vysielaní a retransmisii“) v znení účinnom do 30. decembra 2011 rozhodol tak, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe TV Markíza dňa 13. apríla 2011 o cca 6:00 hod. odvysielal sponzorovaný program Teleráno, v ktorom došlo k priamej podpore predaja tovarov alebo nákupu služieb „kurz prežitia“ a „Binka“ spoločnosti ARMY TRAINING osobitnými propagačnými zmienkami o týchto službách, za čo mu uložil podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu, určenú podľa ustanovenia § 67 ods. 3 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 1000 €, slovom tritisíc eur. Súčasne vyslovil, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a v zmysle § 67 ods. 16 zákona je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

Proti tomuto rozhodnutiu odporcu podal navrhovateľ v zákonnej lehote opravný prostriedok navrhujúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že dňa 13. apríla 2011 v čase cca od 6:00 hod. odvysielal sponzorovaný program s názvom Teleráno, ktorého obsahovou súčasťou bolo aj odvysielanie obsahu informačného charakteru o službe „kurz prežitia“ a „Binka“ spoločnosti ARMY TRAINING, pričom obsahom programu boli výlučne informácie všeobecne popisujúce predmetné služby bez zmienky o cenách, dostupnosti, výhodách služieb, a obsahom neboli ani informácie, ktoré by nabádali na kúpu, objednanie predmetných služieb. Mal za to, že všetky informácie, ktoré o predmetných službách v programe odzneli, boli informačného charakteru a nepodporovali priamo predaj, nákup ani prenájom tovarov alebo služieb tretej osoby, spoločnosti ARMY TRAINING, a to ani osobitnými propagačnými zmienkami o uvedených službách. Poukázal na to, že zákon č. 308/2000 Z. z. nedefinuje pojmy ako priama podpora predaja, nákupu a prenájmu tovarov a služieb, či osobitné propagačné zmienky o tovaroch alebo službách a uvedené absentuje i v napadnutom rozhodnutí, a preto správny orgán by mal uvedené pojmy definovať tak, aby ich výklad nebol nejednoznačný a spochybiteľný.

Ďalej poukázal na tú skutočnosť, že správny orgán začal v súvislosti s údajným porušením ustanovenia § 38 ods. 4 citovaného zákona niekoľko správnych konaní začatých pre tú istú skutkovú podstatu domnelého porušenia citovaného ustanovenia, pričom dosiaľ rozhodol vydaním rozhodnutia v správnom konaní v 5-tich prípadoch - rozhodnutia č. RP 100/2011, č. RP 99/2011, č. RP 98/2011, v ktorých uložil sankciu vo výške 1000 €, rozhodnutiami č. RZK 84/2011 a č. RZK 83/2011 správne konanie zastavil. Tvrdil, že kým rozhodnutia o porušení citovaného ustanovenia obsahujú odôvodnenie tzv. negatívny výklad zákona, rozhodnutia o zastavení konania ako dôvod udávajú: „pretože odpadol dôvod konania“. Takéto konanie správneho orgánu navrhovateľ považuje za nedôvodné, nevyspytateľné a nezákonné.

Dôvodil, že program s názvom Teleráno dlhodobo vysiela a je aj rôzne sponzorovaný, jeho obsahom sú aj informácie spotrebiteľského charakteru, ktoré podľa jeho názoru s odkazom na dlhoročnú prax nepresahujú rámec informačného charakteru, a teda ich nemožno definovať ako také, ktoré by priamo podporovali predaj, nákup alebo prenájom tovarov a služieb, a preto akékoľvek sankčné trestanie správneho orgánu je v oblasti regulácie neodôvodniteľné, porušujúce ústavné práva, absolútne nabúranie právnej istoty a predvídateľnosti práva.

Navrhovateľ ďalej namietal nepreskúmateľnosť výrokovej časti rozhodnutia, pretože neobsahuje presný, jednoznačný, pravdivý, nezameniteľný popis skutku alebo ďalších skutočností, na základe ktorých by daný správny delikt bol identifikovaný tak, aby bolo z popisu zrejmé, akým konaním, akými výroky bol správny delikt spáchaný, tvrdiac, že v predmetnej veci je vo výroku tento popis uvedený len slovným spojením „v ktorom došlo k priamej podpore predaja tovarov alebo nákupu služieb „kurz prežitia“ a „Binka“ spoločnosti ARMY TRAINING osobitnými propagačnými zmienkami“, pričom absentuje popis, z ktorého by bolo zrejmé, ktoré konkrétne časti vysielaného programu Teleráno dňa 13. apríla 2011 o cca 6:00 hod. boli takého charakteru, že je možné ich považovať za jednoznačnú a nespochybiteľnú priamu podporu predaja tovarov alebo nákupu služieb spoločnosti ARMY TRAINING. Poukázal na to, že podrobnejšie je vlastné konanie, ktoré podľa odporcu naplnilo skutkovú podstatu ustanovenia § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., popísané a špecifikované len v odôvodnení odvolaním napadnutého rozhodnutia odporcu. Vyššie uvedené skutočnosti navrhovateľ považoval za dôležité aj z dôvodu zamedzenia dvojitého postihu pre ten istý skutok, vylúčenia prekážky veci už rozhodnutej, pre potreby určenia rozsahu dokazovania a pre zaistenie riadneho práva na obhajobu.

V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2SŽ/21/2010, ktorým zrušil rozhodnutie Rady č. RP/42/2010 a z ktorého je zrejmé, že „výrok rozhodnutia predstavuje záväznú, a teda najdôležitejšiu časť rozhodnutia, lebo sú v ňom určené práva a povinnosti účastníkov konania. Musí byť preto určitý a konkrétny, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo bolo predmetom správneho konania..., alebo výrok rozhodnutia o správnom delikte musí obsahovať špecifikáciu konania (deliktu) v takej miere, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Tento záver vyplýva z ustanovenia § 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok), ako aj zo zásad správneho trestania, podľa ktorých v rozhodnutiach sankčného charakteru, ktorými sú i rozhodnutia o správnych deliktoch, je nevyhnutné presne vymedziť, za ktoré je subjekt postihnutý...“.

Namietal, že výrok formulovaný v napadnutom rozhodnutí nesplňa zákonné požiadavky na jeho

presnosť a určitosť s ohľadom na nedostatočné vymedzenie spôsobu konania, ktorým došlo k spáchaní správneho deliktu. Poukázal na to, že skutkové vymedzenie protiprávneho konania vo výroku rozhodnutia navodzuje dojem, že vysielanie sponzorovaného programu Teleráno dňa 13. apríla 2011 o cca 6:00 hod. obsahovalo ako celok len skutočnosti, ktoré možno označiť ako priamu podporu predaja tovarov alebo nákupu služieb spoločnosti ARMY TRAINING, teda že celé toto vysielanie je v rozpore s ustanovením § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., avšak z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia takýto záver nevyplýva, nakoľko rozhodnutie túto skutočnosť popiera v samotnom odôvodnení, kde uvádza, ktoré konkrétne časti vysielania, ktoré konkrétne výroky z celého sponzorovaného programu mohli mať/mali charakter osobitných propagačných zmienok o spoločnosti ARMY TRAINING. Vychádzajúc z toho, že odôvodnenie rozhodnutia nadväzuje na výrokovú časť a musí byť s ňou v súlade, vyslovil navrhovateľ názor, že preskúmané rozhodnutie tieto požiadavky nespĺňa, pretože ak prišlo vo vysielaní sponzorovaného programu Teleráno dňa 13. apríla 2011 o cca 6:00 hod. k odvysielaniu konkrétnych osobitných propagačných zmienok, mala byť táto konkrétna časť vysielania uvedená a označená aj vo výroku napadnutého rozhodnutia a následne odôvodnenie malo obsahovať odôvodnenie takejto správnej úvahy odporcu.

Na podporu svojho názoru navrhovateľ ďalej poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5SŽ/9/2009 zo dňa 22. septembra 2009, na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Českej republiky č. 2 As 34/2006-73 zo dňa 15. januára 2008 a na rozhodnutie Mestského súdu v Prahe č. 7Ca 315/2007-59 zo dňa 30. januára 2009.

Navrhovateľ v opravnom prostriedku namietal aj výšku uloženéj sankcie. Tvrdil, že sankcia 1000 € v ponímaní rozpätia sankcie je síce uložená na dolnej hranici, avšak v nadväznosti na všetky začaté správne konania v rovnakom programe za rovnakú skutkovú podstatu, a preto považuje takto uložené sankcie v ich úhrnnej hodnote za neadekvátne a nepodložené nespĺňajúce funkcie sankcie ako takej (výchovnú a preventívnu), majúť tiež za to, že takáto forma hromadného sankcionovania nespĺňa funkciu výchovnú alebo preventívnu, ale považuje ju za represiu voči vysielateľovi. Na základe vyššie uvedeného zastával názor, že odvolaním napadnuté rozhodnutie bolo vydané na základe nesprávneho posúdenia skutkového a právneho stavu, je nepreskúmateľné vo výrokovej ako i odôvodňujúcej časti a neodôvodnené v časti uloženia sankcie.

Odporca v písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku navrhovateľa navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 250q ods. 2 O.s.p. napadnuté rozhodnutie potvrdil majúť za to, že v danom prípade ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistil skutkový stav, na ktorý správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona, rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb., nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení zákona č. 71/1967 Zb., pričom navrhovateľ nebol ukrátený rozhodnutím ani postupom správneho orgánu a napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom. Uviedol, že v predmetnom programe Teleráno dňa 13. apríla 2011 o cca 6:00 hod. došlo k priamemu pozitívnemu hodnoteniu služby „kurz prežitia“ spoločnosti ARMY TRAINING, bolo poukázané na skúsenosť a profesionalitu osôb zabezpečujúcich túto službu a prezentovaný nový produkt „Binka“. Vyjadril presvedčenie, že jeho argumentácia v preskúmanom rozhodnutí je založená na objektívnych skutočnostiach a tieto skutočnosti boli interpretované v logických súvislostiach. Tvrdil, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poskytol výklad pojmu „osobitné propagačné zmienky“, a vzhľadom na povahu a charakter predmetného ustanovenia je však nevyhnutné každú zmienku o tovare alebo službe v rámci sponzorovaného programu posudzovať individuálne s prihliadnutím na konkrétny tovar alebo službu, ako aj na obsah a kontext programu. Argument navrhovateľa o dlhodobom vysielaní informácií spotrebiteľského charakteru v rámci sponzorovaného programu Teleráno považoval za bezpredmetný.

V súvislosti s námietkami navrhovateľa o absencii tzv. pozitívneho výkladu zákona, ktoré zjavne smerujú voči rozhodnutiam č. RZK/83/2011 a RZK/84/2011 uviedol, že keďže smerujú proti uvedeným rozhodnutiam, nevidí žiadny dôvod, ako by mohla skutočnosť, či tieto rozhodnutia obsahujú odôvodnenie alebo nie, ovplyvniť zákonnosť napadnutého rozhodnutia v predmetnej veci. Poukázal na § 47 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb., z ktorého vyplýva, že odôvodnenie rozhodnutia nie je potrebné v prípade, ak sa vyhovuje všetkým účastníkom konania v plnom rozsahu a keďže Rada sa v týchto konkrétnych veciach stotožnila s argumentáciou navrhovateľa, že vyjadrenia o týchto službách a

produktoch nemali propagačnú povahu a preto správne konania zastavila rozhodnutiami, v ktorých v zmysle § 47 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. upustila od odôvodnenia.

V súvislosti s namietnutou nepreskúmateľnosťou rozhodnutia odporca uviedol, že výroková časť rozhodnutia exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľ dopustil a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý mu bola uložená sankcia. Konfrontujúc tvrdenie navrhovateľa o nedostatočnom opise skutku uviedol, že výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným, keď vo výrokovej časti rozhodnutia je uvedený resp. vymedzený čas spáchania správneho deliktu - 13. apríla 2011 o cca 06:00 hod., spôsob spáchania správneho deliktu - odvysielanie sponzorovaného programu Teleráno, v ktorom došlo k priamej podpore predaja alebo nákupu služieb „kurz prežitia“ a „Binka“ spoločnosti ARMY TRAINING osobitnými propagačnými zmienkami o týchto službách. Odporca dal do pozornosti, že navrhovateľovo tvrdenie o tom, že z výroku napadnutého rozhodnutia vyplýva, že predmetný sponzorovaný program obsahoval len skutočnosti, ktoré možno označiť ako priamu podporu predaja alebo nákupu služieb „kurz prežitia“ a „Binka“ je zjavne nepravdivé a zavádzajúce. Tvrdil, že z vymedzeného správneho deliktu je zrejmé, že naplnením jeho skutkovej podstaty nie je odvysielanie konkrétnej informácie alebo časti programu, ktorými došlo k priamej podpore predaja alebo nákupu služieb tretej osoby, a skutkom, ktorým dôjde k porušeniu § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. je až odvysielanie programu ako celku, poukazujúc na to, že tento záver jednoznačne vyplýva zo znenia predmetného ustanovenia a aj z logiky veci, keď povahu jednotlivých vyjadrení nemožno hodnotiť izolovane, ale v kontexte celého programu, a preto až odvysielanie programu ako celku môže naplniť skutkovú podstatu správneho deliktu podľa § 38 citovaného zákona.

K rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sž/21/2010, na ktoré poukázal navrhovateľ v opravnom prostriedku, odporca uviedol, že aj toto rozhodnutie definuje náležitosti výroku rozhodnutia ako skutočnosti, ktoré predmetný správny delikt definujú do takej miery, aby nemohol byť zamenený s iným správnym deliktom, pričom odporca práve vo výroku napadnutého rozhodnutia jednoznačne a nezameniteľne špecifikoval, odvysielaním ktorého programu došlo k správne deliktu a akým spôsobom. Vyslovil názor, že v danom prípade nemôže dôjsť k žiadnej objektívnej možnosti, kedy by došlo k zamene správneho deliktu vymedzeného vo výroku napadnutého rozhodnutia s iným správnym deliktom, ktorý by spočíval v porušení povinnosti podľa § 38 ods. 4 citovaného zákona.

Odporca aj vo vzťahu k ďalším rozhodnutiam, na ktoré poukázal navrhovateľ, zdôraznil, že vo výroku napadnutého rozhodnutia v žiadnom prípade neabsentuje skutková veta a výrok je podľa jeho názoru v plnej zhode s požiadavkami na výrok rozhodnutia, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky implicitne definoval v rozhodnutí sp. zn. 5Sž/9/2009, ako aj so závermi, ktoré v citovaných rozsudkoch sformulovali Najvyšší správny súd Českej republiky a Mestský súd v Prahe.

Odporca na podporu svojho tvrdenia upriamil pozornosť na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sž/2/2010, kde uviedol: „Súd sa nestotožňuje s názorom navrhovateľky, že výrok rozhodnutia odporkyne nemá náležitosti vyžadované. Z výroku rozhodnutia jednoznačne vyplýva, kedy, v akej relácii a pod akým názvom bol uverejnený príspevok, ktorého obsah a spôsob spracovania zasiahol do ľudskej dôstojnosti a práva na ochranu súkromia v príspevku zobrazenej ženy.“ Poukázal na to, že obdobný názor vyslovil Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutiach sp. zn. 2Sž/9/2010, 5Sž/17/2010, 8Sž/8/2010, 5Sž/8/2010, 4Sž/2/2010, 2Sž/4/2009 a súčasne poukázal na právny názor, ktorý citoval, vyslovený v rozsudku Mestského súdu v Prahe č. 8Ca 297/2007-4.

Odporca taktiež nesúhlasil s námietkou navrhovateľa týkajúcou sa výšky uloženej pokuty. Mal za to, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia výšku uloženej pokuty riadne odôvodnil, pričom sa vysporiadal so všetkými zákonnými kritériami pre posudzovanie výšky pokuty, s poukazom na to, že navrhovateľovi uložil za porušenie predmetného ustanovenia celkovo 5 sankcií (a nie 8, ako tvrdí navrhovateľ), pričom sa v týchto prípadoch jednalo vždy o samostatné porušenie § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. Tvrdil, že išlo o rôzne spolu nesúvisiace skutky, ktoré boli spáchané iným spôsobom a propagovali iné produkty alebo služby a v súvislosti navrhovateľovou námietkou týkajúcou sa začatia konaní za rovnaké ustanovenie zákona a za údajné porušenie zákona v rovnakom programe a hromadného sankcionovania, zdôraznil, že v jednotlivých sponzorovaných programoch došlo k priamej podpore predaja alebo nákupu rôznych služieb/produktov tak tretích osôb ako aj sponzora programu a spôsob priamej podpory sa tiež v týchto programoch rôzil, od explicitného pozitívneho kvalitatívneho hodnotenia cez nepriamu propagáciu poukazovaním na špecifické črty služieb a produktov príp. emotívnym sprostredkovaním

úžitku z „otestovania“ tejto služby. Poukázal aj na to, že úhrnná výška týchto sankcií bola 5000 €, čo predstavuje presne 7,53% zo sumy, ktorú zákon stanovuje ako hornú hranicu pri danom správnom delikte.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 250l a nasl. O.s.p. v rozsahu a z dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č. 387-PLO/O-4276/2011 ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov na pojednávaní súdu dňa 29. novembra 2012 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa je dôvodný.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporcu - správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ v spojení s ust. § 67 ods. 3 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti podľa § 38 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii.

Z obsahu administratívneho spisu mal súd za preukázané, že odporca oznámil navrhovateľovi začatie správneho konania č. 387PLO/O-4276/2011 vo veci možného porušenia § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s tým, že na televíznej programovej službe TV MARKIZA dňa 13. apríla 2011 o cca 6:00 hod. odvysielal sponzorovaný program Teleráno, v ktorom mohlo dôjsť k priamej podpore predaja alebo nákupu služieb „kurz prežitia“ a „Binka“ spoločnosti ARMY TRAINING.

Navrhovateľ vo vyjadrení podanom v správnom konaní namietal, že akékoľvek sankčné trestanie správneho orgánu je v oblasti regulácie neodôvodniteľné, považujúc ho za porušenie ústavných práv, absolútne nabúranie právnej istoty a predvídateľnosti práva.

Mal za to, že všetky informácie, ktoré o predmetných službách v programe odznali, boli informačného charakteru a nepodporovali priamo predaj, nákup ani prenájom tovarov alebo služieb tretej osoby, spoločnosti ARMY TRAINING, a to ani osobitnými propagačnými zmienkami o uvedených službách. Poukázal na to, že ako vysielateľ vysielala program s názvom Teleráno dlhodobo, dlhodobo je tento program aj rôzne sponzorovaný, ktorého obsahom sú dlhodobo aj informácie spotrebiteľského charakteru, ktoré podľa jeho výkladu a z ohľadom na dlhoročnú prax nepresahujú rámec informačného charakteru a teda ich nemožno definovať ako také, ktoré by priamo podporovali predaj, nákup alebo prenájom tovarov a služieb.

Odporca dňa 11. októbra 2011 vydal rozhodnutie č. RP/99/2011, ktorým rozhodol tak, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe TV Markíza dňa 13. apríla 2011 o cca 6:00 hod. odvysielal sponzorovaný program Teleráno, v ktorom došlo k priamej podpore predaja tovarov alebo nákupu služieb „kurz prežitia“ a „Binka“ spoločnosti ARMY TRAINING osobitnými propagačnými zmienkami o týchto službách, za čo mu uložil podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu, určenú podľa § 67 ods. 3 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 1000 €, slovom tritisíc eur.

Z predložených rozhodnutí súd zistil, že Rada dňa 11. októbra 2011 vydala ďalšie rozhodnutia a to:

- rozhodnutie č. RZK/83/2011, v správnom konaní č.: 387-PLO/O-4276/2011, ktorým správne konanie zastavila z dôvodu, že odpadol dôvod konania, začatého na podnet správneho orgánu;
- rozhodnutie č. RP/98/2011, v správnom konaní č.: 389-PLO/O-4278/2011, ktorým rozhodla tak, že navrhovateľ - MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s r.o. porušil povinnosť ustanovenú v § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe TV Markíza dňa 12. apríla 2011 o cca 06:00 hod. odvysielal sponzorovaný program Teleráno, v ktorom došlo k priamej podpore predaja alebo nákupu tovaru „KIA Pikanto“ spoločnosti Kia Motors Sales Slovensko, s.r.o. a služby „cs link“ spoločnosti Media Vision, s.r.o. osobitnými propagačnými zmienkami o tomto tovare a o tejto službe, za čo mu ukladá, podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu, určenú podľa § 67 ods. 3 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 1000 € slovom tritisíc eur;
- rozhodnutie č. RP/100/2011, v správnom konaní č. 390-PLO/O-4279/2011, ktorým rozhodla tak, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe TV Markíza dňa 3. mája 2011 o cca 6:00 hod. odvysielal sponzorovaný program

Teleráno, v ktorom došlo k priamej podpore predaja tovarov sponzora programu - spoločnosti CeWe Color, a.s. osobitnými propagačnými zmienkami o týchto tovaroch, za čo mu uložil podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu, určenú podľa ust. § 67 ods. 3 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 1000 €, slovom tritisíc eur.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§ 250l a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku. Do uvedenej právnej normy bola transformovaná požiadavka tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces, v zmysle ktorej súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo vo veci zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti.

Podľa § 38 ods. 1, 4 zákona č. 308/2000 Z. z., sponzorovanie na účely tohto zákona je plnenie určené na priame alebo nepriame financovanie programu, programovej služby alebo audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie s cieľom propagovať názov alebo obchodné meno, ochrannú známku, dobrú povesť, tovary alebo aktivity právnickej osoby alebo fyzickej osoby, ktorá také plnenie poskytla. Sponzorovanie nie je plnenie podľa prvej vety, ktoré poskytla právnická osoba alebo fyzická osoba, ktorá je vysielateľom alebo poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo tento program vyrobila.

Vysielateľ a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie je povinný zabezpečiť, aby sponzorovaný program, sponzorovaná programová služba alebo sponzorovaná audiovizuálna mediálna služba na požiadanie priamo nepodporovala predaj, nákup ani prenájom tovarov alebo služieb sponzora alebo tretej osoby, a to najmä osobitnými propagačnými zmienkami o uvedených tovaroch či službách v týchto programoch, programovej službe alebo v audiovizuálnych mediálnych službách na požiadanie.

Podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z., za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie: d) pokutu.

Podľa § 67 ods. 3 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z., rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663 € do 66.387 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 € do 19.916 €, ak porušil podmienky na vysielanie sponzorovaných programov a sponzorovanej programovej služby.

Podľa § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok) okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správneho

poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 1, 2, 3 správneho poriadku rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia než ustanovuje osobitný zákon.

V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že správny orgán v predmetnej veci nepostupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si síce zadovážil relevantné skutočnosti pre vydanie rozhodnutia, avšak vo výroku rozhodnutia sa dopustil takej vady, ktorá spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu nemožno považovať za súladné so zákonom.

Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia; súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1, veta prvá, ods. 3 O.s.p.).

Odvolací súd v danej veci zistil, že žalovaný správny orgán vo výroku napadnutého rozhodnutia sa dopustil pochybenia, keď pri vypísaní slovom výšky uloženej sankcie 1000 € uviedol tritisíc eur.

Odvolací súd na uvedené pochybenie prihliadol z úradnej povinnosti, aj keď navrhovateľ v konaní ho výslovne nenamietal, a to vzhľadom k tomu, že pochybenie spočíva v tom, že vo výroku rozhodnutia číslom uložená pokuta nezodpovedá uloženej pokute slovom, keďže uvedené pochybenie má za následok nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu pre neurčitosť a nezrozumiteľnosť jeho výroku.

Výrok predstavuje najdôležitejšiu časť rozhodnutia správneho orgánu. Musí obsahovať zákonom ustanovené náležitosti a pokiaľ sú v ňom určené konkrétne práva a povinnosti účastníka konania, musí byť určitý a zrozumiteľný tak, aby rozhodnutie správneho orgánu bolo vykonateľné.

Upriamiac pozornosť na vyššie uvedené, keďže konanie navrhovateľa, ktorým sa mal dopustiť správneho deliktu, treba posudzovať analogicky podľa právnych predpisov trestnoprávneho charakteru, je potrebné posudzovať podľa týchto predpisov aj náležitosti výroku rozhodnutia o určení viny a uložení trestu. Vzhľadom k tomu, že zákon č. 308/2000 Z. z. pokiaľ ide o procesnoprávnu úpravu len odkazuje na správny poriadok, ktorý v ust. § 47 ods. 2 bližšie neupravuje náležitosti rozhodnutia, ktorým sa určuje vina a ukladá trest, je potrebné pri posudzovaní zákonnosti výroku rozhodnutia o určení viny a uložení sankcie vychádzať z právnej úpravy ustanovujúcej náležitosti rozhodnutia, ktorým sa rozhoduje o trestnoprávnej zodpovednosti páchatel'a (§ 163 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov, resp. § 77 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov), vychádzajúc z pravidla, že výrok o treste má akcesorickú povahu k výroku o vine.

V danom prípade zo skutkových zistení vyplýva, že výrok napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu tieto zákonom požadované náležitosti obsahuje nesprávne.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd považoval napadnuté rozhodnutie odporcu za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť, pretože výrok rozhodnutia je jadrom celého rozhodnutia, a len výrok je záväzný, schopný nadobudnúť právoplatnosť a byť vykonateľný. Podľa názoru senátu najvyššieho súdu takáto vada konania pred správnym orgánom má za následok nezákonnosť rozhodnutia, a je preto dôvodom zrušenia rozhodnutia správneho orgánu súdom podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2. Najvyšší súd nepovažoval predmetné pochybenie za chybu v písaní, ale za procesnú vadu, majúcu za následok nesprávne rozhodnutie v danej veci, keďže z výroku rozhodnutia musí byť zrejme určitým a zrozumiteľným spôsobom, kto je adresátom rozhodnutia a čo sa rozhodnutím zakladá, mení alebo ruší (konkrétne právo alebo povinnosť), resp. autoritatívne potvrdzuje.

V správnom konaní správny orgán konajúci podľa ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii postupuje podľa ustanovení správneho poriadku, a vzhľadom na nedostatok špeciálnej úpravy je potrebné pri posudzovaní správneho deliktu a rozhodovaní o ňom ako aj pri ukladaní sankcie postupovať „*analogiae legis*“ podľa ustanovení obsahujúcich trestnoprávnu úpravu (Trestný zákonník, Trestný poriadok, resp. zákon o priestupkoch). Takýto záver vyplýva aj z čl. 6 ods. 1 prvá časť Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v zmysle ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu, keďže Slovenská republika článkom 1 ods. 2 ústavy sa zaviazala, že uznáva a dodržiava všeobecné záväzné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná a svoje ďalšie medzinárodné záväzky a uvedený Dohovor sa podľa článku 154c ústavy stal súčasťou právneho poriadku SR (publikovaný pod č. 209/1992 Zb.) a má prednosť pred zákonom, ak zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva treba pojmy „trestné obvinenie“ a „práva a záväzky občianskej povahy“ pokiaľ ide o rozsah aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru vykladať autonómne od ich definovania vo vnútroštátnom právnom poriadku členských štátov dohovoru (pozri napr. rozsudok *Neumeister v. Rakúsko* z júla 1976).

Uvedený záver podporuje aj judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri napr. sp. zn. 3Sžn/68/2004, 3Sž/85/2007, 8Sžo/28/2007, 8Sžo/147/2008), ktorá je jednotná v tom, že trestnoprávne princípy sa analogicky aplikujú i v správnom trestaní, a že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb - podnikateľov) podlieha obdobnému režimu ako trestný postih za trestné činy, resp. priestupky. Z tohto hľadiska treba vykladať aj všetky záruky, ktoré sa poskytujú obvinenému.

Vzhľadom k uvedenému najvyšší súd zastáva názor, že v konaniach zisťovania správneho deliktu, rozhodovania o vine páchatel'a za spáchanie deliktu a ukladaní sankcie zaň na základe analógie legis teda treba postupovať v súlade so zásadami trestnoprávnej zodpovednosti v zmysle právnej úpravy v zákone č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, alebo zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona v znení neskorších predpisov, resp. v zmysle ustanovení zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku v znení neskorších predpisov.

Najvyšší súd v súvislosti s názorom na interpretáciu právnej úpravy uvedenú vyššie súčasne dáva do pozornosti, že zo skutkových okolností v danej veci vyplýva, že navrhovateľovi sa kladie za vinu viacero deliktov, ktorých sa dopustil odvysielaním sponzorovaných programov Teleráno na televíznej programovej službe TV Markíza, za čo mu bola uložená sankcia samostatnými rozhodnutiami vydanými dňa 11. októbra 2011, ktoré by napĺňali spáchanie pokračujúceho deliktu. Keďže právne predpisy ustanovujúce skutkové podstaty správnych deliktov neupravujú postup správnych orgánov pri postihu za pokračujúci delikt, podľa názoru súdu vzhľadom na postup v zmysle *analogiae legis* pri nedostatku špeciálnej úpravy bolo potrebné posúdiť konania navrhovateľ'a podľa § 122 ods. 10 zákona č. 300/2005

Z. z. Trestný zákon a uložiť navrhovateľovi za uvedené skutky jednu sankciu podľa ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii za pokračujúci správny delikt.

Podľa § 122 ods. 10 Trestného zákona za pokračovací trestný čin sa považuje, ak páchatel pokračoval v páchaní toho istého trestného činu. Trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchatela spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatela spáchať uvedený trestný čin; to neplatí vo vzťahu k čiastkovým útokom spáchaným mimo územia Slovenskej republiky.

Rozhodujúcim znakom pokračovania v trestnom čine je, že jednotlivé útoky, z ktorých každý naplnia znaky toho istého trestného činu, sú po subjektívnej stránke spojené jedným a tým istým zámerom páchatela v tom význame, že už od počiatku zamýšľa aspoň v hrubých rysoch aj ďalšie útoky, a že po objektívnej stránke sa jednotlivé útoky javia ako postupné realizovanie tohto jediného zámeru. Pokračovanie v trestnom čine pritom vyžaduje aj blízku súvislosť v čase a predmete útoku. Aj keď časovú súvislosť nemožno presne ohraničiť, spravidla pôjde o niekoľko dní, týždňov či mesiacov. Spomenutá časová súvislosť je z objektívneho hľadiska najvýznamnejšia (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Tz/32/2005).

Posudzujúc skutky navrhovateľa v intenciách uvedených vyššie navrhovateľ podľa názoru súdu v danej veci naplnil pojmové znaky pokračujúceho deliktu, keďže 1/ skutkami kladenými mu za vinu sa dopustil porušenia § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. (rovnaká skutková podstata), 2/ odvysielanie sponzorovaných programov Teleráno na televíznej programovej službe TV Markíza (objektívna súvislosť, čas a spôsob spáchania), 3/ predmetné vysielania programov boli odvysielané navrhovateľom (jednotiaci zámer vysielateľa spáchať uvedený správny delikt).

Z právnej normy ustanovenej v § 67 ods. 3 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. vyplýva, že Rada za porušenie povinnosti môže uložiť pokutu od 663 € do 66.387 €. Rada v danej veci rozširujúcim výkladom, keď zmysel právnej normy vyložila širšie, vzhľadom na to, že sa jedná o pokračovací správny delikt s poukazom na čl. 49 Ústavy SR a Trestný zákon č. 300/2005 Z. z., dospela k záveru, že za každé jednotlivé odvysielanie sponzorovaných programov Teleráno v rámci televíznej programovej služby TV Markíza je možné uložiť samostatné pokuty. Takýto rozširujúci výklad podľa názoru súdu v danom prípade vedie k porušeniu princípu zákonitosti, pretože ak navrhovateľ sa dopustil pokračujúceho správneho deliktu, zákon nedáva možnosť Rade uložiť pokutu za každý jednotlivý odvysielaný program.

Vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok vo veci Beian v. Rumunsko č. 1 zo dňa 6. decembra 2007), ako aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky týkajúcej sa predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a princípu, že v rovnakých podmienkach sa musí dať rovnaká odpoveď (napr. nález sp. zn. III. ÚS 192/06 z 3. novembra 2006), treba prihliadnuť na skutočnosť, že rozhodujúcu interpretáciu príslušných ustanovení zákona č. 308/2000 Z. z. a zákona č. 300/2005 Z. z. a vyhodnotenie doteraz „zisteného“ stavu veci vo vzťahu k prejednáwanej veci a preskúmaným rozhodnutiam správneho orgánu stanovil už Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 8Sž/18,22,23,24/2011 zo dňa 24. novembra 2011, v ktorých veciach išlo o obdobnú právnu problematiku.

Najvyšší súd z uvedených dôvodov námietku navrhovateľa, týkajúcu sa uloženej sankcie považoval za dôvodnú, pričom súčasne prihliadol na nezákonnosť rozhodnutia aj z dôvodu, že správny orgán „uno actu“ uložil totožnému subjektu viacero pokút za viacero správnych deliktov, hoci podľa vyššie uvedených zásad mal uložiť len jednu pokutu.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu podľa § 250q ods. 2 O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania súd rozhodoval podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 a v spojení s § 246c ods. 1. Navrhovateľovi priznal náhradu trov konania, pretože bol v konaní úspešný. Súd mu

priznal náhradu trov konania, ktoré mu vznikli právnym zastúpením v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov za 2 úkony právnej služby vykonané v roku 2011 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie opravného prostriedku) po 123,50 €, za 1 úkon právnej služby vykonaný v roku 2012 (účast' právnej zástupkyne na pojednávaní dňa 29. novembra 2012) v sume 127,16 €, paušálnu náhradu 2-krát po 7,41 € a 1-krát 7,63 € za jeden úkon právnej služby, a DPH 20%, v celosti 475,93 €.

Úlohou žalovaného správneho orgánu v ďalšom konaní bude postupovať v intenciách názoru súdu, ktorým je v zmysle § 250r O.s.p. viazaný.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.